

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรองค์ประกอบ
 ด้านสถานภาพส่วนตัวและด้านการศึกษา กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสร้างสมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต
 จากตัวแปรองค์ประกอบทั้งสองด้านดังกล่าว สำหรับตัวแปรที่ศึกษาเป็นตัวแปรองค์ประกอบ
 ด้านสถานภาพส่วนตัว 8 ตัว คือ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ รายจ่าย
 สถานที่พัก การมีผู้อยู่ในความอุปการะ และตัวแปรองค์ประกอบด้านการศึกษาของนิสิต
 มหาบัณฑิตมี 5 ตัว คือ เวลาเรียน เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี ความคิดเห็นของนิสิต
 มหาบัณฑิตที่มีต่อบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ช่วงเวลาที่
 สำเร็จปริญญาตรีจนเข้าศึกษาปริญญาโท ซึ่งตัวแปรองค์ประกอบทั้ง 13 ตัวนี้ เป็นตัวแปร
 ย่อย 24 ตัว กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา
 หลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา
 2524 และปีการศึกษา 2525 จำนวน 1,429 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยคอมพิวเตอร์
 โปรแกรม SPSS โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product
 Moment Correlation) ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา กับตัวแปรองค์ประกอบ
 ทั้งสองด้าน คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation
 Coefficient) ระหว่างตัวทำนายกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา และสร้างสมการทำนาย
 ที่เหมาะสมเพื่อทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิตด้วย โดยการวิเคราะห์
 ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ (Stepwise Multiple Regression
 Analysis-Forward Inclusion)

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะกลุ่มตัวอย่างประชากร

1.1 ด้านลักษณะนิสิต นิสิตมหาบัณฑิตทั้งสามกลุ่ม คือนิสิตมหาบัณฑิตทั้งหมด

นิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลา 4 ภาคการศึกษา และนิสิตมหาบัณฑิตที่มีงานทำระหว่างศึกษา ส่วนมากเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 55.8 53.4 และ 54.1 ตามลำดับ) เป็นโสด (ร้อยละ 68.8 58.5 และ 62.7 ตามลำดับ) ส่วนใหญ่มีอายุ 25 - 29 ปี (ร้อยละ 59.6 47.7 และ 53.7 ตามลำดับ) รองลงมา มีอายุ 30 - 34 ปี (ร้อยละ 24.3 24.6 และ 29.6 ตามลำดับ)

1.2 คำน้ออาชีพและการทำงาน นิสิตมหาบัณฑิตทั้งสามกลุ่มส่วนมากก่อนเข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยมีอาชีพรับราชการ (ร้อยละ 55.1 75.9 และ 66.0 ตามลำดับ) ในระหว่างศึกษาก็เช่นเดียวกันส่วนมากรับราชการ (ร้อยละ 56.7 70.5 และ 72.6 ตามลำดับ) แสดงว่านิสิตมหาบัณฑิตบางส่วนเริ่มมีงานทำในระหว่างศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย นิสิตมหาบัณฑิตทุกกลุ่มส่วนมากไม่ลาเรียน (ร้อยละ 45.5 78.1 และ 45.3 ตามลำดับ) รองลงมาเรียนเป็นบางเวลา (ร้อยละ 31.8 11.8 และ 32.1 ตามลำดับ) ส่วนมากเมื่อเรียนจบรายวิชาแล้วกลับไปทำงาน (ร้อยละ 75.2 58.4 และ 75.4 ตามลำดับ) และเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วส่วนมากไม่ได้รับการปรับเงินเดือนหรือเลื่อนตำแหน่งตามวุฒิ (ร้อยละ 66.9 67.8 และ 66.7 ตามลำดับ)

1.3 คำนรายได้ นิสิตมหาบัณฑิตทั้งสามกลุ่ม ส่วนมากระหว่างศึกษามีเงินเดือน 3000 - 3800 บาท (ร้อยละ 33.2 35.2 และ 33.0 ตามลำดับ) รองลงมา มีเงินเดือน 3801 - 4500 บาท (ร้อยละ 19.1 24.4 และ 19.2 ตามลำดับ) สำหรับนิสิตมหาบัณฑิตทั้งหมด และนิสิตมหาบัณฑิตที่มีงานทำระหว่างศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยรับทุน (ร้อยละ 51.3 และ 56.4) ส่วนนิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลา 4 ภาคการศึกษาส่วนมากเคยรับทุน (ร้อยละ 54.2) นิสิตมหาบัณฑิตทุกกลุ่มส่วนมากรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของตนเอง (ร้อยละ 67.4 73.0 และ 83.3 ตามลำดับ) รองลงมา บิดา/มารดาเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายของนิสิตมหาบัณฑิต (ร้อยละ 21.8 16.6 และ 7.2 ตามลำดับ)

1.4 คำนรายจ่าย นิสิตมหาบัณฑิตทั้งหมด และนิสิตมหาบัณฑิตที่มีงานทำระหว่างศึกษาส่วนมากเสียค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี 5001 - 9000 บาท (ร้อยละ 18.6 และ 21.1) รองลงมา 30001 - 40000 บาท (ร้อยละ 13.5 และ 14.0) เสียค่าหนังสือและอุปกรณ์การศึกษาค่ากว่า 2500 บาท (ร้อยละ 32.2 และ 33.1) ส่วนนิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลา 4 ภาคการศึกษาส่วนมาก (ร้อยละ

23.8) เสียค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี 30001 - 40000 บาท เสียค่าหนังสือและอุปกรณ์การศึกษา 2500 - 3000 บาท (ร้อยละ 25.9) นิสิตมหาวิทยาลัยที่ทั้งสามกลุ่มส่วนมากเสียค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่า 9000 บาท (ร้อยละ 29.7 34.7 และ 30.2 ตามลำดับ) และนิสิตมหาวิทยาลัยที่ทั้งสามกลุ่มส่วนมากเสียค่าใช้จ่ายส่วนตัวมากกว่า 9000 บาท (ร้อยละ 36.4 46.8 และ 36.2 ตามลำดับ) เช่นเดียวกัน

1.5 สถานที่พัก นิสิตมหาวิทยาลัยที่ทั้งสามกลุ่มส่วนมากพักบ้านบิดามารดา (ร้อยละ 35.7 24.2 และ 33.1 ตามลำดับ) รองลงมา พักบ้านตนเอง (ร้อยละ 21.3 18.3 และ 24.0 ตามลำดับ)

1.6 การมีผู้อยู่ในความอุปการะ นิสิตมหาวิทยาลัยที่ทั้งสามกลุ่มส่วนมากไม่มีผู้อยู่ในความอุปการะ (ร้อยละ 51.1 52.3 และ 51.3 ตามลำดับ)

1.7 คาบเวลาเรียน นิสิตมหาวิทยาลัยทั้งหมด และนิสิตมหาวิทยาลัยที่มีงานทำระหว่างศึกษาใช้เวลาเรียนรายวิชาโดยเฉลี่ย 3.5 และ 3.4 ภาคการศึกษา (พิจารณาจากค่า $\bar{x}$ และ S.D. = 3.4 และ 0.8, 3.5 และ 0.9) และใช้เวลาทำวิทยานิพนธ์โดยเฉลี่ย 3.5 และ 3.6 ภาคการศึกษาตามลำดับ (โดยค่า S.D. = 2.1 เท่ากัน) ส่วนนิสิตมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลา 4 ภาคการศึกษาใช้เวลาเรียนรายวิชาโดยเฉลี่ย 2.9 ภาคการศึกษา (ค่า S.D. = 0.3) และใช้เวลาทำวิทยานิพนธ์โดยเฉลี่ย 1 ภาคการศึกษา (ค่า S.D. = 0.3)

1.8 เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี นิสิตมหาวิทยาลัยที่ทั้งสามกลุ่มมีเกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรีโดยเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 2.8 2.7 และ 2.8 ตามลำดับ (ค่า S.D. = 0.4 เท่ากันทุกกลุ่ม)

1.9 ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยที่มีต่อบัณฑิตวิทยาลัย นิสิตมหาวิทยาลัยที่ทั้งสามกลุ่มโดยเฉลี่ยมีความคิดเห็นอยู่ในช่วงความคิดเห็นที่ดีต่อบัณฑิตวิทยาลัยทั้งในด้านการเรียนการสอนและการให้บริการของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย (พิจารณาจากค่า $\bar{x}$ และ S.D. = 16.2 และ 3.9, 16.3 และ 3.8, 16.2 และ 3.9 และ 10.2 และ 3.1, 9.6 และ 2.8, 10.0 และ 3.1 ตามลำดับ)

1.10 สถาบันที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี นิสิตมหาวิทยาลัยที่ทั้งสามกลุ่มส่วนมากไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ร้อยละ 67.2 78.3 และ 16.2 ตามลำดับ)

1.11 ช่วงเวลาที่สำคัญการศึกษาปริญญาตรีจนเข้าศึกษาปริญญาโท นิสิตมหาบัณฑิตทั้งหมด นิสิตมหาบัณฑิตที่สำคัญการศึกษาภายในเวลา 4 ภาคการศึกษา และ นิสิตมหาบัณฑิตที่มีงานทำระหว่างศึกษามีช่วงเวลาที่สำคัญปริญญาตรีจนเข้าศึกษาปริญญาโท โดยเฉลี่ยประมาณ 3.7 5.4 และ 4.2 ปีตามลำดับ (ค่า S.D. = 3.4 4.0 และ 3.5 : ตามลำดับ)

2. ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ศึกษาตัวแปรองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลจากการหาสหสัมพันธ์อย่างง่ายโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า ตัวแปรองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีทั้งหมด 7 ตัวแปร จำแนกเป็นตัวแปรย่อย 13 ตัว ดังนี้

2.1 ตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว 4 ตัว 10 ตัวแปรย่อย คือ

2.1.1 อายุ (-.077)

2.1.2 อาชีพและการทำงาน ได้แก่ อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า (-.082) อาชีพระหว่างศึกษา : การไม่ได้ทำงาน (.086) การทำงานในสถานศึกษาเอกชน (-.063) การทำงานในบริษัทร้านค้า (-.065)

2.1.3 รายได้ ได้แก่ การรับทุน (.083) ผู้ให้ความอุปการะค้ำค่าใช้จ่าย : ตัวเอง (-.073) บิดา/มารดา (.065)

2.1.4 รายจ่าย ได้แก่ ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี (.119) ค่าใช้จ่ายส่วนตัว (.082)

2.2 ตัวแปรองค์ประกอบด้านการศึกษา 3 ตัว 3 ตัวแปรย่อย คือ

2.2.1 เวลาเรียน ได้แก่ จำนวนภาคการศึกษาที่ใช้เรียนรายวิชา (-.079)

2.2.2 เกรดเฉลี่ยที่ได้รับ ได้แก่ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี (.209)

2.2.3 สถาบันที่สำคัญการศึกษาปริญญาตรี ได้แก่ การสำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (-.058)

3. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 หาสมการถดถอยพหุคูณที่สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต สรุปได้ดังนี้ ตัวแปรองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับ

สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต ซึ่งพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัว
ทำนายที่ระดับนัยสำคัญ .05 มี 6 ตัว เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว 4
ตัว คือ การรับทุน อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า อาชีพระหว่าง
ศึกษา : การทำงานในสถานศึกษาเอกชน ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี เป็นตัวแปรองค์
ประกอบด้านการศึกษา 2 ตัว คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี ความคิดเห็นค่าการให้
บริการของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ
สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา = .2070 (เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี) + .0900 (ค่าใช้จ่าย
โดยเฉลี่ยต่อปี) - .0673 (อาชีพก่อนเข้าศึกษา :
การทำงานในบริษัทร้านค้า) + .0624 (การรับทุน) +
.0640 (ความคิดเห็นของนิสิตมหาบัณฑิตต่อการให้บริการ
ของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย) - .0553 (อาชีพระหว่าง
ศึกษา : การทำงานในสถานศึกษาเอกชน)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .2678 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำ
ทำนาย = 1.4534 และตัวทำนายแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา
ของนิสิตมหาบัณฑิตจากสูงสุดไปต่ำสุด คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี ค่าใช้จ่ายโดย
เฉลี่ยตลอดปี อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า ความคิดเห็นของ
นิสิตมหาบัณฑิตต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย การรับทุน อาชีพระหว่าง
ศึกษา : การทำงานในสถานศึกษาเอกชน โดยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา
ในทางลบ 2 ตัว คือ อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า และอาชีพ
ระหว่างศึกษา : การทำงานในสถานศึกษาเอกชน สำหรับตัวทำนายตัวอื่นมีความสัมพันธ์
กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวก

4. ความวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 การหาสมการถดถอยพหุคูณที่สามารถทำนาย
สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิตจากตัวแปรองค์ประกอบทั้งสอง ในกรณีศึกษา
เฉพาะกลุ่ม สรุปได้ดังนี้

4.1 นิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลา 4 ภาคการศึกษา
ตัวแปรองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา ซึ่งพิจารณาจากค่า
สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มี 2 ตัว เป็นตัวแปรองค์ประกอบ

ค่านการศึกษาเท่านั้น คือ เกรคเฉลี่ยระดับปริญญาตรี และจำนวนภาคการศึกษาที่ใช้เรียนรายวิชา

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ
 สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา = .1556 (เกรคเฉลี่ยระดับปริญญาตรี) + .1522
 (จำนวนภาคการศึกษาที่ใช้เรียนรายวิชา)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .2357 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = 1.5536 และตัวทำนายเกรคเฉลี่ยระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยสูงกว่าจำนวนภาคการศึกษาที่ใช้เรียนรายวิชา และตัวทำนายทั้งสองมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวก

4.2 นิสิตมหาวิทยาลัยที่มีงานทำระหว่างศึกษา ตัวแปรองค์ประกอบที่มี
 ความสัมพันธ์พหุคูณกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา พิจารณาเฉพาะค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของ
 ตัวทำนายที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว 3 ตัว
 คือ อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี
 อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในสถานศึกษาเอกชน และเป็นตัวแปรองค์ประกอบด้าน
 การศึกษา 2 ตัว คือ เกรคเฉลี่ยระดับปริญญาตรี ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยต่อการ
 ให้บริการของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ
 สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา = .2008 (เกรคเฉลี่ยระดับปริญญาตรี) - .0945
 (อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า) +
 .0773 (ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี) + .0696
 (ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยที่มีต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย) - .0627 (อาชีพระหว่างศึกษา :
 การทำงานในสถานศึกษาเอกชน)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .2570 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำ
 ทำนาย = 1.4911 และตัวทำนายแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของ
 นิสิตมหาวิทยาลัยจากสูงสุดไปต่ำสุด คือ เกรคเฉลี่ยระดับปริญญาตรี อาชีพก่อนเข้าศึกษา ;
 การทำงานในบริษัทร้านค้า ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี ความคิดเห็นด้านการให้บริการ
 ของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย อาชีพระหว่างศึกษา ; การทำงานในสถานศึกษาเอกชน

โดยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางลบ 2 ตัว คือ อาชีพก่อน เข้าศึกษา
การทำงานในสถานศึกษาเอกชน สำหรับตัวทำนายตัวอื่น ๆ มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผล-
ทางการศึกษาในทางลบ

4.3 นิสิตมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษาประจำคณะ 5 คณะ คือ

4.3.1 นิสิตมหาบัณฑิตคณะอักษรศาสตร์ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์
ถดถอยของตัวทำนายที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 พบว่า ตัวแปรองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์
พหุคูณกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษามี 3 ตัว เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว
2 ตัว คือ สถานที่พัก : บ้านตนเอง การมีผู้อยู่ในความอุปการะ เป็นตัวแปรองค์ประกอบ
ด้านการศึกษา 1 ตัว คือ ความคิดเห็นของนิสิตมหาบัณฑิตต่อการเรียนการสอนในบัณฑิต-
วิทยาลัย

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน
คือ

$$\begin{aligned} \text{สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา} = & -.2627 \text{ (สถานที่พัก : บ้านตนเอง)} - .1872 \\ & \text{(การมีผู้อยู่ในความอุปการะ)} + .1973 \text{ (ความคิดเห็นของ} \\ & \text{นิสิตมหาบัณฑิตต่อการเรียนการสอนในบัณฑิตวิทยาลัย)} \end{aligned}$$

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .3730 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการ
ทำนาย = 1.6106 และตัวทำนายแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา
ของนิสิตมหาบัณฑิตจากสูงสุดไปต่ำสุดตามลำดับ คือ สถานที่พัก : บ้านตนเอง การมีผู้อยู่
ในความอุปการะ ความคิดเห็นของนิสิตมหาบัณฑิตด้านการเรียนการสอนในบัณฑิตวิทยาลัย
โดยมีความสัมพันธ์กันในทางลบ 2 ตัว คือ สถานที่พัก : บ้านตนเอง การมีผู้อยู่ในความ
อุปการะ และมีความสัมพันธ์กันในทางบวก 1 ตัว คือ ความคิดเห็นของนิสิตมหาบัณฑิต
ด้านการเรียนการสอนในบัณฑิตวิทยาลัย

4.3.2 นิสิตมหาบัณฑิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อพิจารณาค่า
สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 พบว่า ตัวแปรองค์ประกอบที่มี
ความสัมพันธ์พหุคูณกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษามี 2 ตัว เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้าน
สถานภาพส่วนตัว 1 ตัว คือ ค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์ และตัวแปรองค์ประกอบด้าน
การศึกษา 1 ตัว คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา = .2028 (ค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์) + .1751
(เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .2431 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = 1.2732 และค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยสูงกว่าเกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี โดยมีความสัมพันธ์กันในทางบวกทั้งสองตัว

4.3.3 นิสิตมหาวิทยาลัยคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ตัวแปรองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 พบว่ามี 3 ตัวแปร เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว 2 ตัว คือ อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การทำงานในสถานศึกษาเอกชน และเป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านการศึกษา 1 ตัว คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน
คือ

สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา = .2575 (เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี) - .2220
(อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า) -
.1621 (อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในสถานศึกษา
เอกชน)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .3403 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = 1.3115 และตัวทำนายแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยจากสูงสุดไปต่ำสุดตามลำดับ คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การทำงานในสถานศึกษาเอกชน โดยมีความสัมพันธ์กันในทางลบ 2 ตัว คือ อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การทำงานในสถานศึกษาเอกชน ส่วนตัวทำนาย เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางลบ

4.3.4 นิสิตมหาวิทยาลัยคณะวิทยาศาสตร์ ตัวแปรองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา เมื่อพิจารณาเฉพาะค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 พบว่ามี 5 ตัวแปร เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้าน-

สถานภาพส่วนตัว 3 ตัว คือ อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การทำงานในรัฐวิสาหกิจ ค่าใช้จ่ายส่วนตัว และเป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านการศึกษา 2 ตัว คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี จำนวนภาคการศึกษาที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน

คือ

$$\begin{aligned} \text{สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา} &= .4277 \text{ (เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี)} - .2113 \\ &\text{(อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า)} + \\ &.2496 \text{ (ค่าใช้จ่ายส่วนตัว)} + .2590 \text{ (จำนวนภาคการศึกษา} \\ &\text{ที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์)} - .1789 \text{ (อาชีพระหว่างศึกษา :} \\ &\text{การทำงานในรัฐวิสาหกิจ)} \end{aligned}$$

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .5297 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = 1.1462 และตัวทำนายแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยจากสูงสูกไปต่ำสุดตามลำดับ คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี จำนวนภาคการศึกษาที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ ค่าใช้จ่ายส่วนตัว อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในรัฐวิสาหกิจ โดยเป็นตัวทำนายที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางลบเพียง 2 ตัว คือ อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การทำงานในรัฐวิสาหกิจ ส่วนตัวทำนายตัวอื่น ๆ มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวก

4.3.5 นิสิตมหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ ตัวแปรองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา เมื่อพิจารณาเฉพาะค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มี 2 ตัว เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว 1 ตัว คือ ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี และตัวแปรองค์ประกอบด้านการศึกษา 1 ตัว คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี

สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในรูปคะแนนมาตรฐาน

คือ

$$\begin{aligned} \text{สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา} &= .1753 \text{ (เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี)} + .0981 \\ &\text{(ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี)} \end{aligned}$$

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = .2250 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการ

ทำนาย = 1.4848 และตัวทำนาย เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยสูงกว่า ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี และตัวทำนายทั้งสองตัวมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวก

อภิปรายผลการวิจัย

1. ตัวแปรองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยมี 7 ตัว 13 ตัวแปร/ข้อคำถาม เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว 10 ตัว คือ อายุ อาชีพและการทำงาน (อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การไม่ไปทำงาน การทำงานในสถานศึกษาเอกชน การทำงานในบริษัทร้านค้า) รายได้ (การรับทุน ผู้ให้ความอุปการะด้านค่าใช้จ่าย : ตัวเอง, บิดา/มารดา) รายจ่าย (ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี ค่าใช้จ่ายส่วนตัว) เป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านการศึกษา 3 ตัว คือ จำนวนภาคการศึกษาที่ใช้เรียนรายวิชา เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี การสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แสดงว่าตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัว และด้านการศึกษา มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา ซึ่งพิจารณาได้ดังนี้

1.1 อายุ อายุมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) แสดงว่า นิสิตมหาวิทยาลัยที่มีอายุน้อยจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง ส่วนนิสิตมหาวิทยาลัยที่มีอายุมากจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาค่ำ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเมื่อคนมีอายุมากขึ้น เข่าปัญญาจะเสื่อมถอยลง จึงมีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลงด้วย เวคส์เลอร์ (Wechsler 1958, อ้างถึงใน ชัยพร วิชาวุธ 2524 : 397) รายงานว่า เข่าปัญญาของคนเราอยู่ในระดับสูงสุดเมื่ออายุประมาณ 20 - 30 ปี หลังจากนั้นจะเสื่อมถอยลงเรื่อย ๆ และ เซอี (Schaeie and Strother 1968, อ้างถึงใน ชัยพร วิชาวุธ 2524 : 398) ได้ศึกษาแบบภาคตัดขวาง รายงานว่าเข่าปัญญาต่างๆ เสื่อมถอยลงตั้งแต่อายุประมาณ 20-30 ปี ขณะเดียวกันเข่าปัญญาที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง .60-.64 (Cattell and Butcher 1968, อ้างถึงใน ชัยพร วิชาวุธ 2524 : 399) ดังนั้นแสดงว่า คนที่มีอายุมากขึ้นมีแนวโน้มว่าจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาค่ำลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้ นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศ ของ ดิกเกนส์ (Dickens 1973 : 784-A)

ซึ่งพบว่าอายุของนักศึกษาที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางลบอย่างมีนัยสำคัญ

1.2 อาชีพและการทำงาน

1.2.1 อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) แสดงว่า นิสิตมหาบัณฑิตที่ทำงานในบริษัทร้านค้าก่อนเข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาค่ำ อาจเป็นเพราะบริษัทร้านค้าเป็นงานเอกชนส่วนมากไม่มีสวัสดิการด้านการสนับสนุนให้ศึกษาต่อ โดยเฉพาะการลาศึกษาต่อ นิสิตมหาบัณฑิตบางคนอาจต้องมาเรียนโดยไม่ได้ลางาน ทำให้มีเวลาในการเรียนและการค้นคว้าวิจัยอย่างจริงจังน้อย อีกประการหนึ่ง ถ้านิสิตมหาบัณฑิตลาออก นิสิตมหาบัณฑิตส่วนมากต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายตนเอง อาจต้องแบ่งเวลาส่วนหนึ่งทำงานหารายได้ ทำให้มีเวลาเรียนจริงจังน้อยเช่นกัน สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิตจึงต่ำ

1.2.2 อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การทำงานในสถานศึกษาเอกชน ก็มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) นั่นคือระหว่างศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย ถ้านิสิตมหาบัณฑิตทำงานในบริษัทร้านค้า หรือสถานศึกษาเอกชน จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาค่ำ อาจเป็นเพราะเหตุผลเกี่ยวกับการที่นิสิตมหาบัณฑิตทำงานในบริษัทร้านค้าก่อนเข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย นั่นคือ งานบริษัทร้านค้าและสถานศึกษาเอกชนเป็นงานเอกชน นิสิตมหาบัณฑิตบางคนอาจไม่มีสิทธิ์ลาเรียนเต็มเวลา ต้องแบ่งเวลาส่วนหนึ่งทำงาน และอีกส่วนหนึ่งใช้ในการเรียน นิสิตมหาบัณฑิตที่มีงานทำส่วนใหญ่ลาเรียนเป็นบางเวลา ทำให้มีเวลาศึกษาค้นคว้าวิจัยจริงจังน้อย สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาจึงต่ำ ในทางตรงข้าม ถ้านิสิตมหาบัณฑิตไม่ทำงานมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) นั่นคือนิสิตมหาบัณฑิตที่ไม่ได้ทำงานทำงานระหว่างศึกษาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง อาจเป็นเพราะมีเวลาศึกษาค้นคว้าเต็มความสามารถ ไม่ต้องวิตกกังวลกับการทำงาน

จะเห็นได้ว่าถ้านิสิตมหาบัณฑิตมีเวลาศึกษา ค้นคว้าอย่างจริงจังในการศึกษา จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง ในทางตรงกันข้าม ถ้านิสิตมหาบัณฑิตมีเวลาในการศึกษา ค้นคว้าวิจัยจริงจังน้อย จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาค่ำ ซึ่งสอดคล้องกับ แครโรล (Carroll 1963, อ้างถึงใน สำเริง บุญเรืองรัตน์, ใน สมาน ชาติยานนท์, บรรณาธิการ 2525 : 18) ที่เสนอว่า ปริมาณของการเรียนรู้นั้นขึ้นอยู่กับเวลาที่ใช้ในการ

เรียนจริง คือ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาเรียนจริง ๆ มากแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงตาม ตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนจริงน้อย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะน้อยตามไปด้วย และยังสอดคล้องกับ ไวลีย์ (Wiley 1973, อ้างถึงใน สำเรัง บุญเรืองรัตน์, ใน สมาน ซาคิยานนท์, บรรณาธิการ 2525 : 18) ที่รายงานว่า เวลาในการเรียนเป็นกรรมวิธีที่สำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

1.3 รายได้

1.3.1 การรับทุน การรับทุนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) นั่นคือ ผู้ที่เคยรับทุนระหว่างศึกษาจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาที่ อาจเป็นเพราะทุนการศึกษา จะให้กับนิสิตมหาวิทยาลัยที่เรียนดี และคาดหวังว่าจะมีสัมฤทธิ์ผลที่ดี นิสิตมหาวิทยาลัยที่รับทุนส่วนใหญ่จึงพยายามศึกษาเต็มความสามารถ เพื่อให้มีสัมฤทธิ์ผลที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศิริ กานชนะ (2523 : บทคัดย่อ) ได้ประเมินโครงการให้ทุนอุดหนุนการศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ผู้รับทุนการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อีกประการหนึ่ง ทุนการศึกษาที่ให้กับนิสิตมหาวิทยาลัยโดยทั่วไป อาจช่วยให้ นิสิตมหาวิทยาลัยมีความพร้อมและพยายามศึกษา สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยที่เคยรับทุนจึงสูง

1.3.2 ผู้ให้ความอุปการะค่าน่าใช้จ่ายของนิสิตมหาวิทยาลัยก็มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาเช่นกัน คือ ถ้าค่าใช้จ่ายของนิสิตมหาวิทยาลัยได้จากตัวเอง จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา ($p < .05$) แต่ถ้าผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายของนิสิตมหาวิทยาลัยเป็นบิดามารดา จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) หมายความว่า ถ้านิสิตมหาวิทยาลัยต้องทำงานหารรายได้เป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาค้นคว้าจริงในระหว่างศึกษา จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ แต่ถ้าได้รับค่าใช้จ่ายจากบิดามารดา นิสิตมหาวิทยาลัยจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง อาจเป็นเพราะนิสิตมหาวิทยาลัยที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้วยตนเอง ต้องพยายามหารายได้มาเป็นค่าใช้จ่ายระหว่างศึกษา เวลาในการศึกษาค้นคว้าจริงจึงมีน้อย สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาจึงต่ำ ส่วนนิสิตมหาวิทยาลัยที่ได้รับค่าใช้จ่ายจากบิดามารดา ไม่ต้องทำงานเอง มีเวลาศึกษาค้นคว้าจริงเต็มความสามารถ ประกอบกับไม่มีความกังวลใจ ตั้งใจศึกษาเต็มที่ สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาจึงสูง

1.4 รายจ่าย

ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยค่อนข้างสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) นั่นคือ นิสิตมหาวิทยาลัยที่เสียค่าใช้จ่ายทั้งหมดสูง จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง นิสิตมหาวิทยาลัยที่เสียค่าใช้จ่ายทั้งหมดน้อยจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาต่ำ อาจเป็นเพราะค่าใช้จ่ายทั้งหมดหมายถึง ค่าหนังสือและอุปกรณ์การศึกษา ค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์ ค่าที่พัก ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายส่วนตัวอื่น ๆ ซึ่งล้วนมีความสำคัญ ช่วยสนับสนุนทำให้เกิดความพร้อมในการศึกษา นิสิตมหาวิทยาลัยสามารถศึกษาค้นคว้าได้เต็มที่ ดังนั้นนิสิตมหาวิทยาลัยที่เสียค่าใช้จ่ายทั้งหมดสูงจึงมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง และเมื่อแยกศึกษาค่าใช้จ่ายแต่ละด้าน พบว่า ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเท่านั้นที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) ค่าใช้จ่ายส่วนตัวรวมถึงค่าอาหาร และค่าที่พัก ค่าย ซึ่งมีความสำคัญโดยตรงต่อนิสิตมหาวิทยาลัย ช่วยให้ นิสิตมีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สามารถตั้งใจศึกษา ค้นคว้าได้อย่างเต็มที่ นิสิตมหาวิทยาลัยที่เสียค่าใช้จ่ายส่วนตัวสูงจึงมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง

1.5 เวลาเรียน (ภาคการศึกษา)

จำนวนภาคการศึกษาที่ใช้เรียนรายวิชามีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) แสดงว่า นิสิตมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาเรียนรายวิชามากจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาต่ำ อาจเป็นเพราะนิสิตมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาเรียนรายวิชาหลายภาคการศึกษานั้น แต่ละภาคการศึกษาอาจมีความจำเป็นต้องลงทะเบียนเรียนน้อยวิชา ซึ่งอาจเป็นเพราะนิสิตมหาวิทยาลัยต้องทำงานพร้อมกับเรียนด้วย ไม่มีเวลาเรียนจริงเต็มที่ ทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาต่ำ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยที่ใช้เวลาเรียนรายวิชา น้อยภาคการศึกษา แสดงว่าอาจมีเวลาเรียนเต็มที่ ไม่มีปัญหาด้านเวลาเรียน จึงมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง

1.6 เกรคเฉลี่ยที่ได้รับ

เกรคเฉลี่ยที่ได้รับในระดับปริญญาตรีมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$) แสดงว่า นิสิตมหาวิทยาลัยที่ได้รับเกรคเฉลี่ยระดับปริญญาตรีสูงจะสำเร็จการศึกษาโดยได้เกรคเฉลี่ยในระดับปริญญาโทสูง หรือมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง ในทางตรงกันข้าม นิสิตมหาวิทยาลัยที่ได้รับเกรคเฉลี่ยในระดับปริญญาตรีต่ำ จะสำเร็จการศึกษาโดยมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาต่ำด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ

งานวิจัยในหลายระดับที่ศึกษาเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งพบว่า พื้นความรู้เดิมหรือเกรดเฉลี่ยก่อนเข้าศึกษาในระดับที่สูงขึ้น เป็นตัวแปรหนึ่งที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (พิศเพลิน เขียวหวาน 2521 : ง-จ, ฉันทนา จินตโกวิท 2522 : 137-148, สุมา สุทธิวาทนฤพุดิ 2522 : 55-58, จิตรภาภา กุศลบุตร 2522 : 24-31) และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ Noeth, Stockton and Henry 1974 : 213-215, Giusti 1964 : 200-209, Roemer 1965 : 183-185, Laretha 1967 : 1139-1141) ซึ่งพบว่าเกรดเฉลี่ยก่อนเข้าศึกษาเป็นตัวทำนายความสำเร็จในการศึกษาตัวหนึ่ง

1.7 การสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) นั้นแสดงว่านิสิตมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไม่จำเป็นต้องมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง นิสิตมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอื่นจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง อาจเป็นเพราะนิสิตมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความคุ้นเคยกับระบบการเรียนการสอน และอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยแล้วจึงเรียนตามปกติ ส่วนนิสิตมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันอื่น อาจมีความวิตกกังวล ซึ่งมีผลกระทบบต่อความสามารถในการเรียนรู้ นิสิตมหาวิทยาลัยอาจมีความกลัวต่อความล้มเหลว ซึ่งความกลัวนี้จะช่วยกระตุ้นและเพิ่มแรงจูงใจในการที่จะทำให้บุคคลตั้งใจในการทำงาน เพื่อให้ประสพผลสำเร็จอย่างเต็มที่ (ธำรงศักดิ์ หมั่นจักร และศรีสง่า กรรณสูต 2525 : 72-73) ซึ่งสอดคล้องกับ ประพนอม สโรชมาน (2524 : 12) ที่กล่าวว่า ความกลัวทำให้คนหนีจากจุดหมายเชิงลบ ซึ่งช่วยให้สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาสูง ส่วนนิสิตมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอาจไม่มีความวิตกกังวลค้ำดันดังกล่าว เรียนตามปกติ สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาจึงไม่สูง

2. สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยทั้งหมด ประกอบด้วยตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัวและด้านการศึกษา 6 ตัว ตามลำดับความสำคัญคือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การรับทุน ความคิดเห็นชอบของนิสิตมหาวิทยาลัยต่อการให้บริการของบัณฑิตวิทยาลัย อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในสถานศึกษาเอกชน แสดงว่าตัวแปรองค์ประกอบทั้งสองด้านจำนวน 6 ตัวดังกล่าว สามารถร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ

ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยแต่ละคนได้ส่วนหนึ่ง

3. เมื่อนิสิตมหาวิทยาลัยเฉพาะกลุ่ม สามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 นิสิตมหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาภายในเวลา 4 ภาคการศึกษา สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา มีตัวแปรองค์ประกอบด้านการศึกษาที่ร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาเพียง 2 ตัวตามลำดับความสำคัญ คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี และจำนวนภาคการศึกษาที่ใช้เรียนรายวิชา

3.2 นิสิตมหาวิทยาลัยที่มีงานทำระหว่างศึกษา เมื่อเพิ่มตัวแปรที่ศึกษาเข้าไป 4 ตัว คือ เงินเดือน การลางานมาศึกษา การทำงานหลังเรียนจบรายวิชา การได้รับการปรับเงินเดือนหรือวุฒิหลังสำเร็จการศึกษา พบว่า ตัวแปรที่ศึกษาเพิ่มขึ้นทั้ง 4 ตัว ไม่มีตัวแปรใดที่เป็นตัวทำนายในสมการทำนาย แสดงว่าตัวแปรทั้ง 4 ตัวดังกล่าวไม่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยที่มีงานทำแต่อย่างใด สมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาประกอบด้วย ตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัวและด้านการศึกษา 5 ตัวตามลำดับความสำคัญ คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี อาชีพก่อนเข้าศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อปี ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย และอาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในสถานศึกษาเอกชน แสดงว่าตัวทำนายทั้ง 5 ตัวสามารถร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยที่มีงานทำระหว่างศึกษาได้ส่วนหนึ่ง

3.3 นิสิตมหาวิทยาลัยแต่ละบัณฑิตศึกษาประจำคณะ เมื่อพิจารณาคู่ตัวแปรองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา พบว่า ตัวแปรองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาเกือบทุกคณะ ยกเว้นคณะอักษรศาสตร์ คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี และยังเป็นตัวทำนายตัวหนึ่งในสมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยทั้ง 4 คณะดังกล่าวยกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณวีวรรณ พรหมสาขา ณ สกลนคร (2510 : ค) ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา (2510 : ค) สายหยุด เขียวคอกน้อย (2510 : ค) ทรุษา สาทรายทอง (2510 : 129) ฉันทนา จินตโกวิท (2522 : 137-148) ซึ่งพบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเข้าศึกษา หรือพื้นฐานความรู้เดิมมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาและยังสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ เวอร์ริงตัน และแกรนท์ (Worthington and Grant 1971:7-10) พบว่า เกรดเฉพาะ 4 วิชาที่ได้รับในระดับมัธยมศึกษา เกรดเฉลี่ยในมหาวิทยาลัยสัมพันธ์และมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับสมการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัย

แต่ละคณะประกอบด้วยตัวท่านายแตกต่างกัน เนื่องมาจากนิสิตมหาบัณฑิตแต่ละคณะมีลักษณะแตกต่างกันไป ซึ่งสมการท่านายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิตแต่ละคณะประกอบด้วยตัวท่านาย ดังนี้

สมการท่านายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษาประจำคณะอักษรศาสตร์ ประกอบด้วย สถานที่พัก บ้านตนเอง การมีผู้อยู่ในความอุปการะ ความคิดเห็นค่านการเรียนการสอนในบัณฑิตวิทยาลัย

สมการท่านายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษาประจำคณะวิศวกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์ และเกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี

สมการท่านายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษาประจำคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีประกอบด้วย เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า การทำงานในสถานศึกษาเอกชน

สมการท่านายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษาประจำคณะวิทยาศาสตร์ประกอบด้วย เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในบริษัทร้านค้า ค่าใช้จ่ายส่วนตัว จำนวนภาคการศึกษาที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์ อาชีพระหว่างศึกษา : การทำงานในรัฐวิสาหกิจ

สมการท่านายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษาประจำคณะครุศาสตร์ ประกอบด้วย เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี และ ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยตลอดปี

แสดงว่าตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสถานภาพส่วนตัวและด้านการศึกษาในแต่ละสมการ สามารถร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษาประจำคณะแต่ละคณะได้ส่วนหนึ่งเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

1. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 เนื่องจากตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ส่วนมากเป็นตัวแปรแบบแบ่งสองกรณี ตัวแปรลักษณะต่อเนื่องมีน้อย ทำให้มีตัวแปรเข้าสมการน้อย ตัวแปรต่อเนื่องมักมีการ

กระจายของคะแนนมากกว่า จึงเข้าเป็นตัวแปรในสมการได้ง่าย เช่น ในการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรที่เข้าเป็นตัวทำนายเกือบทุกสมการ คือ เกรดเฉลี่ยระดับปริญญาตรี ดังนั้นน่าจะมีการศึกษาหาความสัมพันธ์ของสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษากับตัวแปรที่มีการกระจายมาก ๆ ซึ่งอาจเป็นตัวแปรองค์ประกอบด้านอื่น ๆ อีก

1.2 เนื่องจากตัวแปรส่วนมากเป็นแบบแบ่งสองกรณี ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณจึงต่ำ การวิเคราะห์หาค่าถอยพหุคูณจึงสมควรศึกษาตัวแปรที่มีการกระจายของคะแนนมาก ๆ จะทำให้เห็นความสัมพันธ์ชัดเจนยิ่งขึ้น

1.3 การจัดข้อมูลในการวิเคราะห์ กรณีที่เป็นตัวแปรต่อเนื่องที่มีการกระจายมาก ไม่ควรจัดเป็นกลุ่มเพราะจะทำให้การกระจายของค่าตัวแปรน้อยลง ผลการวิเคราะห์อาจคลาดเคลื่อนไป เช่น ตัวแปร อายุ รายจ่าย อีกประการหนึ่งถ้าจำเป็นต้องมีการจัดกลุ่ม ควรกำหนดช่วงคะแนนเท่ากันในแต่ละกลุ่ม แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลที่ได้จากแหล่งทุติยภูมิ ในการวิเคราะห์จึงจัดกลุ่มตัวแปรตามข้อมูลที่มีอยู่

2. การนำไปใช้

2.1 การนำผลการวิจัยไปใช้ ควรพิจารณาแต่ละกลุ่ม คือ นิสิตมหาบัณฑิตทั้งหมด นิสิตมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาคการศึกษา นิสิตมหาบัณฑิตที่มีงานทำระหว่างศึกษา นอกจากนี้เมื่อทำการวิเคราะห์หาค่าถอยพหุคูณเป็นรายคณะ พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเพิ่มขึ้น จึงควรนำผลการวิเคราะห์รายคณะไปใช้ในการพิจารณาปรับปรุงกิจการด้านต่าง ๆ ของบัณฑิตวิทยาลัยด้วย

2.2 เพื่อให้ผลการวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ควรมีการวิจัยในสาขาย่อยของแต่ละคณะในบัณฑิตวิทยาลัย แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละสาขาย่อยน้อยมาก ถ้าแยกศึกษา จึงไม่สามารถทำการศึกษาในลักษณะดังกล่าวได้

3. การบริหาร

3.1 ความสูญเสียค่าทางการศึกษาในรูปการใช้เวลาศึกษามากกว่ากำหนด คือ มากกว่า 4 ภาคการศึกษายังมีมาก (ร้อยละ 77.31 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง) น่าจะมีการศึกษาต่อไป หรือศึกษาหาวิธีลดความสูญเสียค่าในลักษณะนี้

3.2 น่าจะได้มีการศึกษาตัวแปรองค์ประกอบด้านอื่น ซึ่งอาจมีผลต่อการ

อธิบายความแปรปรวนของสัมฤทธิผลทางการศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือเพิ่มขึ้นอีก เช่น
ตัวแปรองค์ประกอบด้านสติปัญญา ตัวแปรองค์ประกอบด้านการสอนของอาจารย์ และ
อื่น ๆ
